

Science-Fiction românesc, proza, critică și teorie literară

[↑ Grab this Headline Animator](#)

- [Home](#)
- [SRSFF](#)
 - [Colaborări](#)
 - [Manifest](#)
 - [Contact](#)
 - [Exprimă-te!](#)
 - [Sondaje SRSFF](#)
 - [Direcționați 2%](#)
 - [Membri SRSFF](#)
 - [Bannere SRSFF](#)
- [Eurocon 2010](#)
- [Colecția Survol](#)
 - [Alte țarmuri](#)
 - [ΠανΓατα](#)
- [Concursuri](#)
 - [Seniorii imaginației](#)
- [Arte vizuale](#)
 - [Alex Popescu](#)
 - [Dragoș Jieanu](#)

[Home](#) » [Proză](#)

Cel mai vesel bărbat de pe pământ – Antuza Genescu

14 April 2010 550 views 2 Comments 100%

Stropi rușinoși, storși cu sila din norii bucălați, udau chipurile oamenilor care se buluceau la intrare. Cei mai mulți n-o să cumpere cine știe ce, o să se înghesuie printre rafturile cu mărfuri la promoție, ca să vadă cum stă treaba cu prețurile la magazinul ăsta nou.

Malik se amuza privind cumpărătorii în timp ce aștepta să-i vină rândul la bancomat. O femeie cu fustă plisată și adidași ținea cu o mână căruciorul și cu cealaltă ștergea mucii țâncului pe care-l așezase în el, ca să nu-i facă vreo boacănă prin magazin. Două balaoacheșe lunecoase îi inițiau într-ale cerșitului pe puradeii prea mici ca să ducă la loc cărucioarele abandonate de clienți și să recupereze fisele din ele.

În spatele lui Malik, un bărbat se fâțâia și bodogănea, altul arunca priviri tâmpe în jur. Bătrâna din fața bancomatului mijeia ochii la literele de pe ecran. Introduse cardul cu degete ezitante, apoi se dădu înapoi, speriată. Mașinăria i-l înghițișe cu totul.

„Acum, în sfârșit, o să-mi ceară ajutorul”, își zise Malik și se scărpină la nas. Femeia stătea acolo de vreo câteva minute și nu făcea decât să pretindă că citește ce afișează bancomatul.

— Fiți bun, vă rog, și citiți-mi ce scrie aicea, i se adresă ea. Un zâmbet timid îi răsări pe buzele crăpate.

Avea un chip nu atât trist, cât obosit și se uita nehotărâtă în stânga și-n dreapta. Bărbatul din spatele lui Malik dădu ochii peste cap, scoase o grimasă și plecă, adoptând mina profesorului exasperat de ignoranța elevilor. Malik se hotărî să ia măsuri. Nu voia să piardă timpul pe stradă, când putea să-l piardă acasă, trântit pe canapea. Își rezervase după-amiaza trândăvelii („Zaci ca o budincă necrescută!” îl blagoslovea taică-său când îl găsea lenevind), plănuiind s-o garnisească cu un film bun și câteva beri pe care avea de gând să le cumpere imediat ce scotea bani de pe card. Din fericire, pe Sara o apucase durerea de măsea și se programase la dentist, deci avea câteva ore bune numai pentru el. A doua zi, sigur, mergea la serviciu, deci trebuia să petreacă o seară cât mai plăcută, ca să reziste la ineptiile înșirate pe zecile de pagini obligat să le citească zilnic.

— Trebuie să vă tastați PIN-ul, îi spuse el bătrânei, încercând s-o privească în ochi. Probabil că și ea se uita la el, dar nu putea fi sigur, pentru că ochii ei zburdau întruna în spatele ochelarilor.

— Mai bine să faceți dumneavoastră, că eu mă încurc.

— Bine, dar trebuie să-mi dictați PIN-ul, repetă Malik.

— Ce-i aia?

— Patru cifre pe care le știți numai dumneavoastră.

— Păi, le-am uitat...

Respira greu și-și ținea mâna la gură.

— Atunci nu puteți să scoateți nici un ban.

Bătrâna șovăi o clipă, apoi începu să plângă. Scoase din buzunarul paltonului o batistă frumos împăturată. Mirosea puternic a parfum de trandafiri, ca poșeta bunicii în care Malik, copil, scotocea pe ascuns după mărunțiș pentru caramelele pe care părinții nu i le cumpărau, că-i stricau dinții.

Femeia se șterse la ochi și puse batista înapoi în buzunar. Se propti de peretele în care era fixat bancomatul.

Malik o privi buimac, apoi se întoarse spre celălalt bărbat care aștepta la coadă. Numai că acesta plecase, probabil enervat de neștiința bătrânei. Îl văzu traversând strada spre spital, apăsând pământul cu vârful unei umbrele pestrițe, folosite și ca baston, și pe post de semafor ambulant pentru șoferii care se străduiau să nu-l calce.

Aerul mirosea în continuare a trandafiri. N-ar fi fost mai bine s-o lase baltă pe bătrână și să se ducă la alt bancomat? Cam departe... Înălță privirea spre cerul înnorat și-și șterse un strop de pe nas. Se hotărî să-și ridice el banii mai întâi, pe urmă s-o ajute pe bătrână. Duse mâna la buzunarul din spate, să scoată portofelul și, din el, cardul. Nu văzu panica de-o clipă de pe

chipul femeii, nici expresia ei de ușurare când renunță să caute în portofel. „Tâmpitule”, își zise. N-avea cum să-l introducă pe al lui, câtă vreme al ei era înăuntru.

— E cardul dumneavoastră? o întrebă.

— Ce card?

— Ăla pe care l-ați introdus în bancomat.

Bătrâna se crispă, apoi începu să se clatine.

— Nu vă simțiți bine?

— Nu știu...

Ajutat de un lucrător care muta cărucioarele abandonate în parcare, Malik o duse până în parcul din spatele magazinului și-o așeză pe-o bancă. Ea se lăsă purtată fără o vorbă. Ba chiar păru că se bucură de scurta plimbare cu însoțitori.

— Al cui e cardul? o întrebă Malik mânat de-o bănuială, după ce se așeză și el.

Dacă tot n-avea parte de trândăveală, atunci de ce să nu facă puțin pe detectivul și să rezolve situația bătrânei? Probabil că lua parte la o dramă: o femeie abandonată de familie într-un azil, fugită de acolo și rătăcită pe străzi într-un palton ponosit, cu o bască de sub care șuvițele evadau și se lipeau de obraz.

— L-am furat, rosti bătrâna dintr-o dată. De la un bărbat mort. I l-am luat din sertar.

— Cum te cheamă?

— Gerta.

— Unde stai?

— Într-o cameră mică.

— Unde-i camera asta?

— Într-o clădire mare. Acolo ne țin. Au grijă de noi. Ne dau de mâncare. Ne pun căști pe cap și ne trimit în vizite scurte, la diferiți oameni, care mie mi se par cam țicniți. Păcat că nu se ocupă nimeni de ei mai serios. N-or fi destui doctori. Pe tine cum te cheamă?

— Malik.

— Ești profesor?

Întrebarea rămase fără răspuns. Bătrâna prinse puteri și avea chef de vorbă, acum că nu se mai afla în situația jenantă din fața bancomatului, dar el nu credea c-ar fi priceput ce-i aia redactor-corector. Gerta îi zâmbi și-l cercetă de sus până jos. Lăsă capul pe-o parte, semn că i-ar fi prins bine să doarmă puțin. Compătimitor, Malik îi luă în mână degetele subțiri.

Cândva i-ar fi plăcut să fie „soră la spital”. Îi atinse obrazul și-l simți călduț. Avea febră? Mai bine s-o ducă la urgențe, să spună c-o găsisse în parc, leșinată pe-o bancă.

— Avem și noi un parc, rosti bătrâna cu ochii închiși. Băncile de lemn sunt aranjate exact ca aici, copacii, la fel, sunt puțini. Numai că e înconjurat de ziduri galbene foarte înalte, nu vezi nimic în spatele lor. Mie nu-mi plac zidurile. Nici spitalele.

Parcă-i citise gândurile. Îi trecuse amețeala și se înroșise în obraji. Așa cum stătea cu capul pe-o parte, n-o mai apăsa nici o grijă.

— Pe mine m-au trimis prima oară la una Lucreția, se porni Gerta pe vorbit, fără să deschidă ochii. Frumoasă foc, dar, după mine, purta niște rochii oribile, numai volane, și-și făcea o frizură... Zău, n-avea pic de gust femeia aia. Păcat de frumusețea ei de la Dumnezeu. N-am vrut să-i spun nimic, de, eram musafiră la ea, dar nici să-i beau băutura n-am vrut, că servitoarea care mi-a adus-o, făța fâțelor, mirosea a transpirație și avea negru sub unghii. Eu când am ajuns acolo m-am nimerit taman la o înmormântare. Murise tatăl Lucreției, om mare și cu putere. Mai era și unul Cezar, fratele Cezarelo i-am zis eu în sinea mea, că era frate cu Creți. Semăna cu un vecin de-al meu cu care mă băteam în pod când eram mică. Cezarelo era frumos la chip ca soră-sa, dar tot aiurea se îmbrăca și el, zău, nu știu ce fel de oameni le-or fi fost părinții. Avea o plească de bonetă peste lațele negre care mă scotea din sărite. De-abia mai târziu, când am ieșit în lume, am văzut că toți se îmbrăcau la fel, femeile cu rochii lungi, ca foile de varză, bărbații cu pantaloni scurți și bufanți, sub care-și trăgeau niște ciorapi mulați. Pe la noi nu vezi așa ceva. Eu, pe post de rudă foarte îndepărtată venită la înmormântare, fusesem instruită să fur ceva de-acolo, un document, o hârtie, să-mi încapă în buzunar și s-o dau doctorilor când mă întorc. Hârtii n-am prea văzut, le țineau prin sertare care scârțâiau, așa că mi-am zis să fur o brățară. Dar am văzut o broșă drăguță în formă de nufăr și am vârat-o iute în mânecă. Creți stătea cu spatele la mine și meșterea o băutură, că-i venise un musafir simandicos. Mult s-a mai străduit cu licoarea, tot o amesteca și-o dregea dintr-un plic, nu știu de ce nu mi-a dat și mie. De fapt, nici nu știa c-o văd cum o pregătește. Mă credea în grădină. Mă gândeam să fac cumva s-o gust și eu, că avea o culoare de sirop care te unge pe gât. N-am reușit, i-a dus-o pe toată musafirului, trebuie să-i fi fost tare sete bietului om. Atunci mi-am zis să mă aleg și eu cu ceva și am înșfăcat dibace o brățară de argint subțire ca ața, aruncată pe un sfeșnic gol. N-am avut noroc, când m-am întors la spital mi-au smuls-o imediat îngrijitorii, nu știu cum și-au dat seama c-o luasem. Ce mai, am stat acolo câteva zile pe post de Donna Angela, așa-mi zicea. Am mâncat bine, m-am plimbat, m-am odihnit. Muzica nu prea mi-a plăcut, că, fiind înmormântare, tariful numai de-aia târăgănată cânta. Am stat de vorbă cu lumea. Mai mult cu servitorii. N-am prea priceput ce tot șușoteau ei despre omoruri și incest, cuvântul ăsta din urmă nici nu știu ce înseamnă... Pe urmă m-am trezit în camera de la spital, aia în care ne pun căști pe cap și ne trimit în tot soiul de locuri. M-au dus în salonul meu, m-au culcat pe pat și au lăsat două asistente să mă păzească. Când au crezut c-am adormit, le-am auzit cum râdeau de mine, proastele. Ziceau că dacă merge bine treaba, n-o să mai aibă nevoie de ăștia ca noi, expirați, să facă experiențe. Expirați să știi că erau acolo destui, se umplea curtea când ne dădeau voie să ieșim în parc, la plimbare.

Lângă banca lor apăru din senin un boschetar cu haina ruptă-n coate. Căra o plasă de rafie cu trei drugi de fier, un capac de plastic verde și o pungă cu pâine feliată, tot verde. Îi privi curios, apoi intrigat, apoi compătimitor. Se scotoci prin buzunare și scoase niște bancnote mici. Le numără, le socoti, iar le numără. În cele din urmă, le aruncă una și plecă bolborosind:

— Măi, măi, că nu se mai termină cu tranziția în țara asta...

Malik luă bancnota și o vârî în buzunarul femeii, lângă batista cu care se ștersese ea la ochi mai devreme. Zâmbi. Avea impresia că se află într-un cinematograf în aer liber și se uită la un film cu nebuni blânzi, lăsați liberi printre oamenii normali, un dar de rămas bun, lume, înainte de-a fi închiși pentru totdeauna. Îl zări pe boschetar aplecat lângă un bolovan. Pe spatele hainei lui scria *Rodeo Magico*. Da, unele femei se dădeau în vânt după așa ceva. Sara îi povestea întruna despre iubirile ei trecute. Avusese parte numai de „moluște”, când ea tânjea după *el toro loco*. De ce naiba se lipise de el? Mai bine să scape de ea. Dar cum? S-o gonească pe motiv că nu-i plac femeile care folosesc așa dentară? Cică *flossing-ul* e la modă. De-asta, tot o lovise durerea de dinți.

— A doua oară, reluă Gerta, care se uită la boschetar cu priviri de oțel, după ce m-au școlit mai mult ce și cum să spun despre mine dacă mă întreabă cineva ce hram port, m-au trimis s-o urmăresc pe una care-și zicea Eni și avea trei copii, o fată, Suzana, și doi gemeni, Hamnet și Iudit. Cică soțul ei era mare condeier și actor, dar eu cred că și ea era dusă, că-i zicea Uili și pe scrisorile către el scria către W. S-h-a-k-e-s-p-e-a-r-e. Vezi, am ținut minte literele, sigur le-am pus în ordinea bună. M-am tot întrebat în mintea mea, că nu-s tocmai proastă: n-o fi ăsta Șecspir de care am auzit eu la școală? Tata m-a dus la teatru o singură dată și am văzut o piesă cu o nevastă rea care până la urmă se face bună. Ar fi trebuit s-o vadă și Helga, servanta noastră, că zbiera la bietul bărbatu-său din te miri ce și-i zicea seara: „Dacă te mai îmbeți, îți dau cu varza asta-n cap, mucegaiule!” Tata n-o dădea afară de milă, că era cam trecută, ba și cam slută și n-o mai lua nimeni în casă. Și nici pe bărbatu-său nu voia să-l alunge, că, treaz, avea mâini de aur. Atunci Helga se uita la el cum cioplește sau repară și zicea mândră către noi: „Bărbatu-meu e tare mitocan!” Nu zicea bine, că n-avea carte, mitocan înseamnă pitic, nu? (Malik deschise gura s-o oprească, dar Gerta crezu c-o aprobă.) De fapt, după vorbele lui tata, cică voia să spună „migălos”, adică unul care pigulește mult ce face cu mâna lui, pricepi?

— Gerta, cum ai ajuns aici?

— Mă gândesc și-ți zic imediat. Stai să termin povestea cu Uili, nu mă mai întrerupe. Într-o seară, pândind pe la fereastra lui Eni, l-am auzit pe Uili că recită ceva cu *uatsinăneim*... Atât mai țin minte, că era cam lungă poezia și greoaie și nevastă-sa plângea, săraca. Cine-i aia Juliet, că pe ea o cheamă Eni? Uili îi dădea înainte cu *uatsinăneim*... Fata lor cea mare, Suzana, s-a pus și ea pe plâns și nu știu ce și-or fi mai zis, că până la urmă s-au luat la harță. Dar eu zic că fata plângea de foame și dacă-i dădeau de cină nu s-ar mai fi certat.

Tot vorbind, Gerta se întinsese pe bancă și-și pusese capul în poala lui Malik. I se desfăcuse nasturele de jos al paltonului. Un veșmânt din pânză aspră, șifonată, îi acoperea trupul sfrijit. Nu avea ciorapi, doar niște bocanci cu șireturile dezlegate.

— Nu vrei să...

... te duc într-un loc mai cald?, ar fi vrut Malik s-o întrebe, în speranța că-i va opri logoreea. De fapt, se hotărâse s-o ducă la urgențe și s-o lase acolo, în voia doctorilor. Se vede că Gerta îi ghici gândurile încă o dată, pentru că se puse iar pe povestit:

— Pe urmă nu m-au mai lăsat să plec în nici o vizită. Cică prea dădeam semne de oboseală. Ce-i drept, eram cam înfricoșată. Cu o săptămână înainte, doctorii au greșit și m-au trimis

într-o temniță. Până și-au dat seama, eu am tras o spaimă zdravănă, că stăteam în lanțuri pe întuneric și mișunau șobolani pe piatră. Iar când am auzit un glas de bărbat că mă întreabă „Te-au prins că faci vrăji?”, cred că am leșinat, m-am trezit iar la spital. Așa că m-au pus să stau numai în pat și mi-au dat pastile și mi-au pus perfuzii. Într-o zi m-am simțit mai bine, dar n-am spus la nimeni. Am făcut pe bolnava mai departe. Știi, eu mi-am făcut un prieten acolo, dar nu ne trimiteau în vizite împreună. Un om așa de bun. Și răbdător, și tandru. Când l-am cunoscut, mi-a spus despre el că e cel mai vesel om de pe pământ. Nu prea vorbea. Ținea mereu gura deschisă a zâmbet. Asculta tot ce-i povesteam, așa ca tine... Într-o dimineață, mi-au spus că s-a îmbolnăvit într-o vizită și avea să moară. Am plâns până am căzut lată pe pat și am zăcut mult, cred că zile întregi. Pe urmă m-am dus în camera lui și-am stat cu el până a închis ochii. De la el am furat cardul... Noaptea următoare am fugit.

— Și nu te-a văzut nimeni?

— Păi, nu cred, încă n-a venit nimeni după mine. Mi-am pus paltonul și basca asta mi-am îndesat-o în buzunar, că am primit-o cadou de la el și nu mă despart de ea nici când dorm.

Își scoase basca, o bătu ca pe-o pernă, apoi și-o îndesă la loc pe cap, după ce se uită în jur speriată. Malik avu senzația că se teme să nu pună ochii pe ea vreun hoț. Zadarnică precauție, locul era pustiu.

— Am mers cât am putut de repede pe coridoarele alea friguroase și cam întunecoase. M-am furișat ca un hoț. I-am păcălit. Să nu mai zică alea de mine că-s expirată. Le-am făcut bucata. Să le fie de bine, dacă lasă ușile descuiate. Când am ajuns în camera de unde plecam în vizită, m-am așezat pe scaun și mi-am pus sârmele pe cap, cum am văzut că mi le puneau alții mie. Nu știu cum le-am învărtit, dar pe urmă am apăsas la întâmplare niște butoane de pe un panou.

— Ce butoane?

— Nu mai știu. Am apăsas cum mi-a venit la mână. Am dat cu degetul unde s-a nimerit. Și m-am trezit aici. Habar n-am ce s-o fi petrecut în urma mea. Nu prea știu multe despre tehnică. Nici nu mă interesează. Câteodată țin minte taman ce nu trebuie. De câte ori mă întorceam dintr-o vizită, îmi puneau tot felul de întrebări: cum vorbeau oamenii, cum se purtau, ce fel de lucruri aveau prin casă... Trebuia să fac pe spioana, nu pe musafira. Dar nu aveam timp să văd prea multe, că mă aduceau repede înapoi.

Copacii, prea puțini la număr, fluturau din crengile goale. Singurul rondou din parc arăta ca o insulă pe care n-ar fi vrut să locuiască nici cele mai puțin pretențioase insecte. Se făcea tot mai rece. Și se însera.

— Am vrut să vin în vizită în țara ta, pe vremea ta.

— În țara mea? întrebă Malik.

Gerta deschise ochii.

— Pe vremea mea? Cum adică?

„Nu-s tocmai proastă”... „Le-am făcut bucata”... Atunci pricepu Malik tâlcul vorbelor strecurate discret în povești. Trecură câteva clipe și nu primi nici un răspuns.

— Îți plăcea liniștea, rosti Gerta într-un sfârșit. Stăteam împreună ore întregi în parcul ascuns de zidurile înalte și tăceam. Cred că încercam să ne ghicim gândurile. Dar eu n-am știut niciodată ce era în mintea ta. Tare mi-ar mai fi plăcut să știu... Mai ții minte când ți s-a făcut rău de la macaroane? Ai zis că erau cu brânză stricăță. Te-am masat pe frunte și-ai început să-mi vorbești cum erai în tinerețe când ai vrut să te faci marinar. Ai tăi nu te-au lăsat. Te-au făcut profesor. Bine s-au gândit, altfel cum ne mai cunoșteam? Numai atunci ai povestit despre tine. Chiar mă întrebam de ce nu ne mai dă brânză stricăță, că ți-a stricat stomacul, dar ți-a deschis gura. Când mi-ai cules păpădiile, cred că m-am roșit la față ca o proastă și m-am fâstăcit. Le-am pus în apă și m-am uitat la ele până am adormit. A doua zi, la dejun, am mângălit „ailaviu” pe un șervețel și ți l-am vârat sub farfurie. Când l-ai găsit, mi-ai trimis o bezea. Știam eu c-ai să pricepi, doar mi-ai spus c-ai umblat în multe țări străine. Eram tare fericită. Dar n-a fost să fie. Într-o zi a venit la mine un doctor și mi-au spus că sunt bolnavă și că o să mor curând. Eu știu că toți murim. Dar n-am vrut să mă duc din lumea asta fără să te mai văd.

— Cum adică, fără să mă mai vezi?

— Lumea îți spune Wilkie, dar pe tine te cheamă, de fapt, Malik.

Uatsinăneim... medită Malik cu ironie.

— M-am tot gândit cum să fac să fim iar împreună. Nu voiam să rămân singură acolo. Cu tine nu-mi era greu deloc.

Închipuirile fierbinți ale Gertei. Un excelent titlu de carte.

— Tu ai murit acolo. Cardul din bancomat e al tău. Am văzut că scrie numele tău pe el. Malik. Dacă bați pe el cifrele tale, codul tău, ne întoarcem amândoi înapoi, o știu în adâncul sufletului. Nu le mai țin minte, că le-aș bate eu. Ascultă-mă. Nu-s chiar proastă. Am reușit să ajung aici, te-am găsit și o să vin după tine de câte ori mori acolo. O să vii și tu după mine, dacă mor înaintea ta, să mă aduci înapoi? *Ailaviu...*

Rosti ultimele cuvintele cu glas ispititor, dar și acaparator. Întinse mâna și începu să-l maseze pe frunte. Malik sări ca ars. Gata cu povestea asta. Adio, după-amiaza trândavă. E deja seară. De unde atâta coincidență? Ce dacă îl chema ca pe babalâcul din imaginația bătrânei? Nu-i mai venea să-i spună pe nume, avea de-a face cu o senilă. Trebuia să scape de ea. O s-o ducă la spital, așa trebuia să procedeze de la început. Dar să n-o sperie. S-o ia cu binișorul, să-i facă pe plac și pe urmă s-o ducă la urgențe. Nu-i nici un polițist prin preajmă să-l ajute, fir-ar ei ai naibii. De la boschetarul ăla nu mai văzuse pe nimeni în parc.

— Hai să ne întoarcem la bancomat, îi propuse el. Vrei?

Bătrâna se ridică imediat. Dezamăgită că nu primise bezeaua mult-așteptată, îl cuprinse hotărâtă cu brațul de mijloc. Malik simți cum i se face pielea de găină. Îl strângea lângă ea cu patimă. Când se uită în ochii ei, văzu că-l mănâncă de drag. „Nu-mi mai scapi tu mie”, parcă spunea.

— Știi, eu am mai luat ceva cu mine când am fugit, rosti bătrâna în timp ce se îndreptau spre bancomat. O fotografie. Mi-e tare dragă. Stai să ți-o arăt.

Cu gesturi lente, își deschise paltonul și scoase din buzunarul rochiei de pânză albastră o fotografie: ziduri galbene, copaci rari, bănci de lemn. Un câine alb cu pete negre stătea cu urechile ciulite pe singurul rondou din parc. Sub el, o mână nesigură scrisese cu litere mari: HUGO. Bătrâna îi trase lui Malik cu ochiul și-i trimise un pupic.

Gata cu comedia. O să-și joace rolul până la capăt, pentru că era spre binele ei s-o amăgească, dar să-i fie învățătură de minte, să mai fie altădată săritor cu bătrânii neajutorați. Bătrânii neajutorați? Ce-i cu zâmbetul ăsta lunecos pe fața ei? Îi dădu brațul la o parte și-i vorbi cât putu de calm:

— Mai întâi tastăm codul, pe urmă ne uităm iar la fotografie. Uite, cardul tău e tot aici, n-a venit nimeni să-l scoată. O să tastez codul meu și o să ne întoarcem acolo de unde ai venit.

— De unde *am* venit, îl corectă bătrâna, în al nouălea cer. Începu să se clatine ușor și flutură marginile paltonului, imitând pașii de tango. *Te-am iubit de la prima vedere/N-a fost doar o simplă părere...*

Exasperat, Malik își tastă PIN-ul.

— Gerta, tu știi cine sunt eu?

— Cel mai vesel bărbat de pe pământ. *Cel mai dulce sărut/Ți l-am dat când ai vrut...*

Mânat de instinct, Malik își scoase portofelul și se uită în compartimentul în care-și ținea de obicei cardul. Era gol. Trăia o vrajă, stătea întins pe canapea, acasă, și visa, amețit de băutură. O, Bacchus, o Dionysos... Greta, satir durduliu, dansa neconținut în jurul lui.

— Să știi că și eu sunt o fire veselă. Nici nu cred că sunt bolnavă. Mi-e bine acum, că te-ai întors cu mine. Mi-a fost teamă că n-o să vrei. Ia uite ce vesel dă din coadă Hugo. Îmi place la nebunie cățelul ăsta. Sigur că da, trebuie să fim veseli.

Malik închise ochii. O limbă rece îi lingeă mâna din care atârna portofelul desfăcut. Ziduri galbene, înalte, se profilau vagi împrejurul parcului.

Cel mai dulce sărut/Ți l-am dat când ai vrut/O iubire de basm s-a născuuut...

Antuza Genescu

--	--	--	--	--	--	--	--

2 Comments »

- [voicunike](#) said:

Asta este unul dintre textele care mi-au placut din prima! E bine lucrat si e chiar foarte misto!

15 April 2010 at 6:40 pm

- [**Din tolba cu ficțiuni a lui april « SCIFIENLAND » said:**](#)

[...] Următoarea povestire postată pe site-ul SRSFF (14 aprilie) este o reală candidată pentru cel mai bun text al lunii. Antuza Genescu ne propune o asimetrică poveste de dragoste care-și găsește drumul pe căile nu tocmai limpezi ale unor experimente temporale. Aș asemăna-o oarecum cu textul lui Cătălin Maxim, „Dansând pe Marte”, cel care a dat titlul celei de-a doua antologii AtelierKULT, apărută la Millennium Press în toamna lui 2009, cu deosebirea că, în textul de față, idila nu se confruntă cu spațiul, ci cu un decalaj în timp, care pare încă și mai greu de surmontat. „Cel mai vesel bărbat de pe pământ” are ceva din „Somewhere in time”, (la noi „Undeva, cândva”), pelicula din 1980 a lui Jeannot Szwarc, în care un oarecare Richard Collier, întruchipat de regretatul Christopher Reeve, Superman-ul din copilăria multora, se întoarce din 1972 în 1912, pentru a răspunde la chemarea frumoasei actrițe Elise McKenna, (Jane Seymour), cu care trăiește o tulbătoare idilă, dincolo de barierele timpului. Cu siguranță că povestirea trebuie citită! [...]

1 May 2010 at 3:22 pm

Leave your response!

Add your comment below, or [trackback](#) from your own site. You can also [subscribe to these comments](#) via RSS.

Be nice. Keep it clean. Stay on topic. No spam.

Name (required)

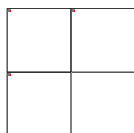
Mail (will not be published) (required)

Website (optional)

You can use these tags:

`<a href="" title=""> <abbr title=""> <acronym title=""> <b> <blockquote cite=""> <code> <del datetime=""> <em> <i> <q cite=""> <strike> <strong>`

This is a Gravatar-enabled weblog. To get your own globally-recognized-avatar, please register at [Gravatar](#).

CAPTCHA Code

[Articole SRSFF \(RSS\)](#)

[Comentarii \(RSS\)](#)

sondaj

Cum considerați gestul SRSFF de a oferi gratuit, la lansare, volumul "Alte țărături"?

- Un gest de generozitate pentru sefeul românesc (78%, 112 Votes)
- Un gest frumos, dar inutil într-o lume mercantilă (13%, 18 Votes)
- O excentricitate marca SRSFF (6%, 8 Votes)
- Un gest de prost gust, sper sa nu se mai repete (3%, 5 Votes)

Total Voters: **143**

[Vote](#)

☐ Loading ...

- [Polls Archive](#)

arhiva

Select Month June 2010 (16) May 2010 (32) April 2010 (27) March 2010 (22) February 2010 (13) January 2010 (15) December 2009 (21) November 2009 (23) October 2009 (28) September 2009 (18) August 2009 (22) July 2009 (26) June 2009 (27)

rubrici

- [Autor X](#) (1)
- [Contra-editorial](#) (3)
- [Cronici](#) (36)
- [Editorial](#) (44)
- [Eveniment](#) (16)
- [Fandom](#) (60)
- [Mapamond](#) (27)
- [Profil](#) (9)
- [ProspectArt](#) (12)
- [Proză](#) (44)
- [Surfer](#) (42)

calendar

June 2010

M T W T F S S

[« May](#)

[1](#) [2](#) 3 4 5 [6](#)
[7](#) [8](#) [9](#) 10 [11](#) 12 13
14 15 [16](#) [17](#) [18](#) 19 [20](#)

June 2010

M T W T F S S

[21](#) 22 [23](#) 24 25 26 27

28 29 30

SRSFF recomandă: de ascultat

- ☐

Exploratorii lumii de mâine - realizator: Ștefan Ghidoveanu - În a doua și a patra sâmbătă din fiecare lună, de la ora 13:15

SRSFF recomandă: de citit

- ☐

În fiecare vineri - Rubrica de science-fiction și fantasy

SRSFF recomandă: reviste online și site-uri

- ☐
- ☐
- ☐
- ☐
- ☐
- ☐
- ☐
- ☐
- ☐

edituri & librării recomandate de SRSFF

- ☐
- ☐
- ☐
- ☐
- ☐

bloguri recomandate

- [Bebe și Voicu](#)
- [Biblioteca Babel](#)
- [Blog de cărți](#)
- [Blogul editurii Nemira](#)
- [Blogul lui Feri](#)
- [Capricornk13](#)
- [Colierul de perle al bunicii](#)
- [Cu musca la arat](#)
- [Culturalsfearnings](#)
- [Cum vă place](#)
- [Horia Gârbea](#)
- [Horia Nicola Ursu](#)
- [SciFiBlog](#)
- [Ștefana Czeller](#)
- [Stil, substantiv](#)
- [Tesătorul](#)

etichete

[Ștefana Czeller](#) [Ștefan Ghidoveanu](#) [Alexandru Ungureanu](#) [Alex Popescu](#) [Ana Antonescu](#) [Angelo Mitchievici](#) [Antuza Genescu](#) [Balin Feri](#) [Cătălin Sturza](#) [Cornel Secu](#) [Costel Baboș](#) [Cristian M. Teodorescu](#) [Cristian Tamaș](#) [Cristian Tudor Popescu](#) [Daniel Docu](#) [Danuț Ungureanu](#) [Dario Pecarov](#) [Diana Alzner](#) [Doina Hanu](#) [Dragoș C. Butuzea](#) [Dragoș Jeanu](#) [Dumitru Cl. Stătescu](#) [Gheorghe Rogoz](#) [Gregory Benford](#) [Helion](#) [Horia Gârbea](#) [Ion Hobana](#) [Laura Sorin](#) [Lino Aldani](#) [Liviu Radu](#) [Luciana Grosu](#) [Mihai Dan Pavelescu](#) [Mihai Iovănel](#) [Mircea Opreță](#) [Mugur Cornilă](#) [Paul Cernat](#) [ProspectArt](#) [Proză](#) [Rudi Kvala](#) [science-fiction](#) [Sebastian A. Corn](#) [Silviu Genescu](#) [Sorin Camner](#) [tehnici literare](#) [Victor Martin](#)

You need to log in to vote

The blog owner requires users to be [logged in](#) to be able to vote for this post.

Alternatively, if you do not have an account yet you can [create one here](#).

Powered by [Vote It Up](#)

cele mai recente articole

- [Stil, substantiv \(9. Tratează-te de adjectivită!\)](#)
- [ProspectArt – vineri 25 iunie](#)

- [Dragoș Jieanu la SRSFF](#)
- [Bo – Gheorghe Rogoz](#)
- [Autodafé la ProspectArt](#)

Cele mai comentate articole

- [Așteptările cititorului \(amator\) de science-fiction](#)
- [Anglomania salvează România](#)
- [Omohom - Cristian Tudor Popescu](#)
- [Cormac McCarthy-Drumul](#)
- [Bicicleta, mașina de speriat scriitori](#)

comentarii recente

- [sefeu](#) on [ProspectArt – vineri 25 iunie](#)
- [Aspoiu](#) on [Seniorii imaginației](#)
- [Dorian](#) on [Seniorii imaginației](#)
- Victor MARTIN on [Nautilus – iunie](#)
- Flavian Petraru on [Brandon Sanderson – Elantris](#)

Powered by [WordPress](#) | [Log in](#) | [Entries \(RSS\)](#) | [Comments \(RSS\)](#) | [Arthemias](#) theme by [Michael Jubel](#) | Distributed by [eBlog Templates](#)